

TIMISOARA MEA

Acuarele din Iosefin

Julia Henriette Kakucs

Plimbandu-ma in vara aceasta prin cartierul Iosefin, in care mi-am trait – sper – o treime de viata, au renascut cu fiecare pas tablourile vietii mele petrecute aici.

M-am apropiat de acele strazi si pietele care nu si-au pierdut pentru mine semnificatia nici pana astazi, plimbandu-ma peste podul ce desparte Cetatea de Iosefin. Privisem prin prisma amintirilor cluburile sportive insirate pe malul Begheului. Fostul Club “Elöre” rasuna inca de rasetele parintilor mei, care-si intalneau acolo prietenii. Pe vremea in care ma impiedicam mereu de picioarele mele aparent interminabile, tatal meu ma prezentase antrenorului de volei de la Scoala Sportiva aflata pe acest teren. Trebuia sa gaseasca o solutie rapida, caci alegerile mele in domeniul sportiv erau nelinistitoare. In oras se infiintasera tocmai cursurile de calarie si parasutism. M-am simtit atrasa de arta calariei si doream sa o invat. Parintii, ingrijorati de eventualele accidente, mi-au explicat rabdatori ca voi chinui caii, picioarele atingand pamantul in timpul calaritului. Am acceptat argumentul, gasind imediat o alta directie sportiva excitanta: parasutismul. Sperietura parintilor mei s-a transformat in groaza. Asa am ajuns voleibalista impreuna cu douasprezece fete din cartierul si scoala mea.

Cei șase ani petrecuți în această echipă mi-au îmbogățit viața prin prietenii înfiripate, prin călătoriile făcute, prin frumusețea sentimentului ce ți-l da pregătirea unui joc și unitatea de pe teren. Eram elevii aceluiași liceu, urmând diferitele secții de limba română, germană, maghiară și sârba în aceeași clădire, Notre Dame, ce și schimbaseră mereu numele. Clădirea frumoasă, colegii cu care păstrezi o legătură deosebită, precum și majoritatea profesorilor ce și iubeau meseria, nu pot trezi în mine dorul după anii de liceu. În amintirea mea predomină controlul numerelor cusute pe maneca uniformei, sistemul de control permanent - începând cu notatul numelui de către elevii de serviciu postati la poartă - ciorapii patent din bumbac bej, care transformau și cea mai frumoasă fată într-o siluetă lipsită de grație și nu în ultimul rând, acei profesori plictisiti, slujitori supuși ai regulamentelor. Sistemul școlar este întotdeauna oglinda societății și din păcate, nici școala noastră nu facea excepție de la această regulă.

Fericita eram când după școală porneam spre casă. Am reparcurs și în căldura tropicală a verii trecute, acest drum.

Unele umbre se conturau tinându-mi companie cu o deosebită ascuțime pe fundalul culisei citadine, sosind din negura trecutului. Erau imaginile persoanelor întâlnite zilnic sau a personajelor deosebite, unice prin felul lor de a fi. Una din figurile cele mai extravagante care mă întâmpinase pe strada mea, a fost Strohschneider. Silueta lui ușoară, îmbracată mereu în negru, plană la o mare înălțime deasupra mulțimii. Stateam cu capul ridicat spre cerul pe care-l domina, până când durerea din ceafa devenea insuportabilă. El constituia, plutind parcă pe sarma întinsă, o legătură plină de vraja între cele două părți ale casei Csermak. Corpul lui întunecat contrastează cu cerul albastru. "A sosit Strohschneider! A sosit Strohschneider!" Strigatul atragea multimea ce se revărsa spre clădirea înaltă de la colțul strazii Fröbel. Toți erau însetați de o trăire aparte. Toți erau fascinați de senzația dominării unei înălțimi fără ajutorul cordonului de susținere sau a plasei de siguranță. Artistul își lua uneori micul dejun acolo sus, fiind doar un punct micut pierdut în spațiu... Numele lui se contopise în mine cu profesia dansatorului pe sarma. Mi-au trebuit zece de ani să realizez că așa îl chema. În ciuda faptului că traducerea numelui său din limba germană înseamnă „Taietorul de fan”, Strohschneider nu era decât un simplu nume.

Dar "CE ESTE UN NUME?" întreaba Julieta lui Shakespeare...

Uneori... și în cazul meu în mod sigur... este purtătorul unei amintiri din copilărie...